

POSVÄŤ SA MENO TVOJE!

POZNÁMKY A ŠPLECHY ZO STRETKA

Prečo nie je bežné, aby sa v našich farnostiach našimi rukami diali znamenia a zázraky?

Ešte raz celý Ježišov výrok:

„...povedal im: *„Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.* ¹⁶ *Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.* ¹⁷ *A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi,* ¹⁸ *hady budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladat ruky a tí ozdravejú.*“ ¹⁹ *Keď im to Pán Ježiš povedal, vzatý bol do neba a zasadol po pravici Boha.* ²⁰ *Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.“* (Mk 16,15-20 SSV)

1) TÝCH, ČO UVERIA: Podľa definície KKC katolícka (a teda kresťanská) viera znamená nasledovné: *„Vierou človek úplne podriaďuje Bohu svoj rozum a svoju vôľu. Celou svojou bytosťou dáva súhlas Bohu, ktorý zjavuje. Túto odpoveď človeka Bohu, ktorý zjavuje, nazýva Sväté písmo „poslušnosťou viery“.*“ (KKC 143). Výsledkom takejto viery je vydanosť Bohu: *„I když mnoho lidí touží po obdaruování Duchem svatým, jiní lidé z téže skupiny si ohledně darů obecně nejsou jisti. Ale předpokladem je úplná vydanosť Bohu. Mohou přijmout dary Ducha pouze pod jedinou podmínkou: budou-li zcela vydáni Kristu. ... Pokud se ve skupině najdou dva lidé zcela vydáni Kristu, je tu počátek nového života! Toto platí s jistotou, jenom si to nejprve potřebujeme uvědomit. Proto je naprosto důležité, aby tito dva byli skutečně zcela vydáni Kristu. Je to základní předpoklad. Nesmíme chtít skupinu rozšířit příliš rychle. Nejprve musí být naplněn základní předpoklad, kterým je úplná vydanosť, a ta musí být neustále obnovována. Z tohoto pohledu je pak ideální a normální, pokud žije každý během týdne v intenzivní vydanosti Kristu tak, jak je toho nejlépe schopen, aby tak všechno, co se kolem něho děje, viděl v souvislosti se svým duchovním růstem a vydaností.“* (Hans Buob, Dary Ducha Svatého). Asi dáte za pravdu, že málokto spomedzi návštevníkov kostola žije v takejto viere, čiže dôveryplnej a úplnej vydanosti Bohu, ktorému uveril. A to kostol „navštevuje“ len zhruba 10% pokrstených katolíkov, ostatní kašľú ešte aj na to. Kde niet viery, tam sa neobjavujú znamenia, ktoré ju vyžadujú. Tento fakt nám ilustruje sám Ježiš počas svojej návštevy v Nazarete: *„A nemohol tam urobiť nijaký zázrak, iba že vloženie rúk uzdravil niekoľko chorých.*“ ⁶ *A čudoval sa ich nevere“* (Mk 6,5-6 SSV).

2) ZNAMENIA SPREVÁDZAJÚ OHLASOVANIE KRISTA: Znamenia a zázraky nie sú samoúčelné, ale sú nástrojom apoštolátu: *„...všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami“* (Mk 16,20 SSV). Ak neohlasujeme Krista, potom nie je dôvod, aby sa diali znamenia a zázraky. Vzhľadom na to, že väčšina katolíkov (a aj farností ako celku) sa uspokojí s tým, že sa hrajú na svojom „kostolnom piesočku“ a nijako apoštolsky činné nie sú, nedejú sa v nich ani znamenia, pretože nemajú čo potvrdzovať a sprevádzať. Mimochodom, všimli sme si, s akou roztomilou prostotou stotožňuje tento krátky úryvok evanjelia „tých, ktorí uverili“ s „tými, ktorí ohlasujú“ Krista? To preto, lebo ako vysvetľuje pápež Pavol VI.: *„Nie je možné, aby niekto prijal Božie slovo a uveril v Božie kráľovstvo a nestal by sa jeho svedkom a hlásateľom“*

3) SPOLIEHANIE SA NA PÁNA: Vyžaduje to postoj dôvery, že apoštolát je Božie dielo, konané v Božej moci. Nespoliehame sa preto na vlastné sily, ale na Božiu moc, na Krista, ktorému dôverujeme, pretože Jeho Dielo konáme. Tak, ako to vidieť na príbehu Emiliána Tardiffa: *„V ten večer prišlo viac ako 7000 ľudí. Rovnako ako predtým sme velebili Ježišovu lásku, jeho život v podobe znamení a zázrakov. Slávili sme sv. omšu a Pán začal znovu uzdravovať chorých. Bolo to takmer neveriteľné. Ako na svadbe v Káne, kde Pán premenil vodu na víno a zostalo ho toľko, že by bolo možné usporiadať ďalšiu svadbu. Keď ho o niečo prosíme, dá nám všetko, pretože jeho moc a láska nepoznajú hranice. Neuzdravuje dvoch či troch, sú ich obrovské množstvá. Polícia nám nebola veľmi naklonená, pretože musela usmerňovať zvýšenú dopravu v našej malej dedine aj po pracovnom čase. A tak veliteľia stráži išli za šéfom polície a žiadali ho, aby tieto stretnutia zakázal. Šéf rozhodil rukami a s úsmevom im odvetil: „Ja som ich tiež chcel zrušiť, ale na jednom z tých stretnutí sa uzdravila aj moja žena...“ Láska Božia sa po dvanásťročnom trápení dotkla jeho ženy. O niekoľko dní obaja prijali sviatosť manželstva. Aký zázračný je náš Pán! Pán všetko predvídaval: namiesto zakázaných stretnutí sme získali ďalších osemnásť policajtov, ktorí mali usmerňovať dopravu počas nasledujúceho stretnutia.“* Ak sa nespoliehame na Krista ale len na svoje sily a schopnosti, nedávame Mu priestor, aby sa prejavil a oslávil. Potom sa zázraky a znamenia nedejú.

Podmienky, ktoré musíme vytvoriť na to, aby nás Pán sprevádzal znameniami a zázrakmi, zhrnul Philippe Madre nasledovne:

*„Mnohí túžia po charizmách, ale charizmy neprichádzajú. V nejednej modlitebnej skupine sa už charizmy mali používať a rozvíjať, ibaže sa zdá, že buď vôbec nepôsobia, alebo že sa potláčajú. Čo si počať v takom prípade? Rezignovať? Rozhodne nie! Malomyselnosť môže zhubne pôsobiť aj na elán v modlitbe, a tak ohroziť duchovný život v skupine. Je poľutovaniahodné, že v súčasnosti sme svedkami toho, ako mnohé skupiny a spoločenstvá upadajú len z tohto dôvodu. Nehladiac na veľkosť modlitebnej skupiny jej členovia si musia uvedomiť, že v ich strede sú v zárodočnom stave stále prítomné charizmy, len sa vždy nevie aké a ako v nich rásť. Charizmy, ktoré sme zdarma a nezaslúžene získali, síce tvoria súčasť nášho dedičstva, ale Prozreteľnosť nám ich „neprihrala“ len tak. Jednotlivec a najmä modlitebná skupina ich musia vedieť prijať a nie pasívne vyčkávať, kým sa objavia. V rámci duchovnej obnovy si treba uvedomiť toto: **charizmu treba prijímať aktívne...** a nie hocijako. Podľa mojej mienky sa pri tomto prijímaní musia splniť tri podmienky, i keď som už povedal, že Boh rozdeľuje svoju milosť podľa vlastného uváženia a nehľadá na podmienky, ktoré kladú ľudia. Povedzme však, že v 99% prípadov platí, že pokiaľ sa tieto tri podmienky až priveľmi prehládajú, charizmy sa objavia len veľmi ťažko a nemajú vhodné podmienky pre ďalší rast. Aké sú to podmienky?*

1 - Bratská jednota Najdôležitejšie je, aby členovia modlitebnej skupiny našli v bratskej jednote. Ak sa dva či trikrát do týždňa schádzajú na modlitby alebo kvôli nejakej službe, neznamená to ešte, že žijú v jednote. Jednota sa zakladá na bratskej láske, o ktorú sa treba neprestajne usilovať a bez obávania ju preukazovať. Modlitebná skupina, to nie je iba spoločenstvo kresťanov. Je to zhromaždenie, v ktorom sa vskutku sprítomňuje Kristus. *„Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“* (Mt 18,20). Tam, kde je jednota narušená, kde niet ochoty odpustiť, kde sa súperí o moc, kde jeden žiarli na druhého a kde sa zanedbáva poskytovanie pomoci núdzným, tam sa podkopávajú samotné základy duchovného života, darmo sa spievajú krásne piesne a zbožne spínajú ruky. Charizmám sa nemôže dariť v prostredí podobnom skalnatej pôde z podobenstva o rozsievачovi: *„U koho bolo zasiate do skalnatej pôdy,*

to je ten, kto počúva slovo a hneď ho s radosťou prijíma, ale nemá v sebe koreňa (prekladajte: netuži po bratskej láske), je chvíľkový. Keď nastane pre slovo súženie alebo prenasledovanie (tu sa okrem iného myslí na utrpenie, viažuce sa na odpustenie alebo odriekanie sa), hneď odpadne" (Mt 13, 20-21). Ved' ako by sa mohol charizmatický život rozvíjať tam, kde sa ani v minimálnej miere neprežíva bratská láska? Takže modlitebné skupiny stoja pred naliehavou úlohou uzmierniť svojich členov, aby žili v Kristovi ako dospelí kresťania, t.j., aby sa nedali strhnúť predpojatou či neústupčivosťou ani vtedy, keď sa nazdávajú, že majú pravdu. „Boh pyšným odporuje, ak pokorným dáva milosť“ (Jk4,6). Hybnou silou skupiny zameranej na duchovnú obnovu musí byť veľkodušnosť, ktorá sa prejavuje aj vzájomným pomáháním si, delením sa o hmotné statky, až po určité zrieknutie sa svojich záľub, bratskou láskou a pohostinnosťou. To preto o prvých kresťanoch ľudia hovorili: „Hľa, ako sa milujú“... a túžili sa k nim pridať. Priveľa skupín rozožiera nesvornosť či samolúbošť, pod vplyvom ktorej sa ľahkovážne uverí podozreniu alebo zlému skutku, ktorý by sa dal pripísať na rovňáš nášmu bližnému. Viem dobre, že „človek zostane človekom" (rezignovaný výrok jedného humanistu), ale kresťan - hoci je v plnej miere človekom - vie, čo má robiť, aby sa nestrácal v takejto plytkosti. Ježiš sa dožaduje milosrdenstva, a to nielen ako myšlienky, o ktorej treba kázať, lež ako životnej reality, ktorú treba prežívať predovšetkým v rámci duchovnej obnovy. Členovia modlitebnej skupiny alebo spoločenstva sa musia naučiť navzájom si odpúšťať, a to tak často, ako si to situácia vyžaduje, radovať sa z prítomnosti ostatných, hľadiť na druhého z jeho dobrej stránky a slúžiť spolubratom. Potom sa charizmy nemôžu dostať.

2 - Evanjelizačná horlivosť Charizmy slúžia predovšetkým na budovanie Cirkvi, a nie na obohatenie modlitebnej skupiny (i keď vyťažiť z nich, prirodzene, môže aj ona). Sú určené na budovanie a rast Kristovho Tela, teda sa viažu na silu, s akou sa vydáva svedectvo a evanjelizuje. Nie je správne, ak sa nejaká modlitebná skupina uzatvára sama do seba a obmedzuje sa na pravidelné spoločné schádzanie sa na modlitby. Mohlo by sa zdať, že z duchovného hľadiska jej to prospieva, no v takom prípade jej v kratšom či dlhšom časovom horizonte hrozí zánik. Navyše, takáto skupina početne veľmi nerastie. Práve pre túto uzavretosť sa jej nedarí získať viac členov. Niežeby „nelákala", treba si však uvedomiť, že skupina sama osebe nemá tú moc, aby získala nových záujemcov o modlitbu. Má ju však svedectvo o živom Kristovi, ktoré by modlitebná skupina mala vydávať. Skupina, v ktorej vládne kresťanská láska, vďaka hojnej milosti, ktorú prijala, spravidla ochotnejšie slúži tým najnúdznejším (či už na materiálnom, mravnom alebo duchovnom poli), tým, ktorí to naliehavo potrebujú. Skutočným charizmatikom je (alebo sa stane) len ten, kto nejakým spôsobom, prirodzene v rámci svojich možností, zato však horlivo, evanjelizuje. Svedectvo, ktoré vydáva svojím životom a prácou, má výrazne evanjelizačný charakter a usposobuje ho k používaniu chariziem. Platí to v rovnakej miere o jednotlivcovi i skupine. Kedysi dávnejšie som sa začal znepokojovať ohľadne využívania chariziem v našom spoločenstve. Zdalo sa mi totiž, že sa využívali čoraz zriedkavejšie. Pozhováral som sa o tom s otcom Tardifom, ktorý sa ma spýtal, ako sme na tom s evanjelizačným úsilím. Priznal som, že nie je práve najväčšie. A Emiliano ma vzápätí uistil, že jedno s druhým súvisí: „Pokiaľ sa schádza len úzky okruh členov modlitebnej skupiny, aby príjemne prežili čas vyplnený modlitbami, charizmy v nej zaniknú. Treba vydávať svedectvo o Ježišovi a nehľadiť pritom ani na únavu, ani na to, čo si myslia iní." Ďalšie udalosti potvrdili pravdivosť jeho slov. Keď sme v rôznych smeroch (evanjelizáciou v školách, starostlivosťou o chorých, ženy v ťažkej situácii a mladých skrachovancov, utešovaním umierajúcich, atď.) znásobili naše evanjelizačné úsilie, charizmy sa v našom spoločenstve opäť rozmnožili, slúžiac práve evanjelizácii a budovaniu Tela Kristovho. Netreba sa trápiť tým, že si pripadáme nespôsobilí na evanjelizáciu. Svedectvo o Ježišovej láske máva nespočetné podoby, ktoré nekladú nijaké mimoriadne nároky na naše duchovné schopnosti či vzdelanie. V každej skupine sa preto treba modliť za to, aby si jej členovia lepšie uvedomili, na čo by sa mali v duchu Božieho milosrdenstva podujať. A nie je ťažké si to uvedomiť. Nemôžeme sa totiž pomýliť, ak sa rozhodneme preukazovať kresťanskú lásku.

3 - Evanjeliová chudoba Je pravda, že získanie charizmy nie je podmienené životom vo veľkej, najmä materiálnej chudobe. Človek sa kvôli nej ešte nemusí stať františkánom a oženit sa s Pani Chudobou... i keď rehoľa sv. Františka je silne charizmatický. Na tomto mieste sa chcem zaoberať duchom chudoby, ktorým by mal byť preniknutý každý kresťan. Ide o ducha chudoby, ktorý nám umožní spoliehať sa viac na Boha než na ľudí a organizovať svoj život v dôvere, že Jeho múdrosť nás nesie a stará sa o nás. Nechcel by som sa na tomto mieste rozširovať o diele, ktoré na túto tému vyšlo v tej istej edícii (pozn. red.: u nás vo vydavateľstve Serafín „Odvzdanosť do Prozreteľnosti"). Po jej prečítaní získame základné informácie o tomto duchu chudoby, ktorého sa rozhodne netreba báť, prináša totiž naozajstnú radosť. Nejedného kresťana naplnia strach z toho, že nebude mať všetko, čo potrebuje, že nikdy nebude dostatočne zabezpečený. Tieto obavy, ktorým (niekedy aj podvedome) kresťania podliehajú, v nich hubia určitú duchovnú slobodu a veľmi často im bránia v tom, aby počúvali svoje vnútro, čo je nevyhnutnou podmienkou pre prijatie charizmy. Takže vzhľadom na to, že bohatstvo môže pôsobiť na duchovnosť aj zhubne (či už hovoríme o jednotlivcovi alebo skupine), treba pred Bohom v modlitbe odhaliť svoju pravú tvár a skúmať, čo nás brzdi v duchovnom rozlete a prekáža nám v tom, aby sme prijali nejakú charizmu.“ (Philippe Madre, Túžte po charizmách)

Porov. www.inky.sk, bunková katechéza 132;

Niekedy konajú znamenia a zázraky bratia nekatolíci. Ako to, že sa tam dejú, keď nie sú súčasťou Katolíckej Cirkvi?

V skutočnosti do istej miery súčasťou Katolíckej Cirkvi sú – aj keď nie úplne (viac v úvahe č. 496). Dobré to pochopíme, ak sa pozrieme na kroky, akými sa človek stáva kresťanom a nasledovníkom Krista – môžeme to vidieť už v prvej Petrovej kázni na Turíce v Jeruzaleme:

1) ZVESTOVANIE KRISTA: „Mužovia, Izraeliti, počujte tieto slová: Boh u vás potvrdil muža, Ježiša Nazaretského, mocnými činmi, divmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh skrze neho medzi vami urobil...“ (Sk 2,22 SSV)

2) ZVESTOVANIE EVANJELIA, čiže Božieho Kráľovstva: „Božia pravica ho povýšila a keď od Otca dostal prisľúbeného Ducha Svätého, vylial ho, ako sami vidíte a počujete.“ (Sk 2,33 SSV)

3) PREDKATECHUMENÁT, čiže ujasňovanie mojej odpovede na Evanjelium o Kráľovstve: „Keď to počuli, bolesť im prenikla srdce a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: "Čo máme robiť, bratia?"“ (Sk 2,37 SSV)

4) KATECHUMENÁT, čiže vonkajšie pripojenie sa k Cirkvi a dovršenie obrátenia: „Oni prijali jeho slovo a dali sa pokrstiť; a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší. ⁴² Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov ...“ (Sk 2,41-42 SSV)

5) MYSTAGÓGIA, čiže vnútorné sa zjednotenie s Kristom v Tele Cirkvi: „...a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.“ (Sk 2,41-42 SSV)

6) UČENÍCTVO, ŽIVOT A SLUŽBA V TELE CIRKVI, vrátane apoštolátu: „Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. ⁴⁶ Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. ⁴⁷ Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení.“ (Sk 2,45-47 SSV)

(viac o tom v úvahe č. 543)

Prvým krokom tejto postupnosti je zvestovanie Krista: „Ježiš je Pán a Boh. Ježiš Ťa miluje. Ježiš zomrel za Tvoje hriechy a priniesol Ti odpustenie od Boha. Si spasený, nie pre svoje zásluhy, ale z Božej lásky a Božou Mocou, zadarmo! Ježiš je brána k Otcovi a k Večnému Životu! Uver v Neho ako vo svojho Spasiteľa! Vyznaj svoje hriechy a prijmi Krista!“ Toto je zvesť, ktorá je spoločná (na zanedbateľné výnimky) všetkým kresťanským denomináciám na svete. **Túto autentickú katolícku zvesť o Kristovi ohlasujú okrem Katolíckej Cirkvi tak bratia protestanti ako aj bratia ortodoxní.** Boh prisľúbil, že toto ohlasovanie bude dosvedčovať znameniami a zázrakmi. Neprekvapuje teda, že všade tam, kde sa Boží služobníci a hlásatelia Krista vo viere odvažujú spolíchať na Božiu moc, Boh koná. **Charizmy, znamenia a zázraky sprevádzajúce ohlasovanie Krista, sa tak úplne legitímne a na základe Božích prisľubov objavujú rovnako u protestantských, ortodoxných i katolíckych zvestovateľov Krista Spasiteľa a Vykupiteľa sveta.**